

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΩΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ “BENTETTON,,

[“Ενα ένδιαφέρον σάρθρο της Ιωάννας Ρουντώ για την άδυναμία που έχουν ή «βεντέττες στα σκυλιά τους.】

H φιλμούπολις έχει τά πιό ώμορφο και τά πιό γοητευτικά σκυλιά δύο του κόσμου. Ή πλούσιες και τρισένδοξες γυναικες έννοούν νά έχουν τις έκλεκτότερες ράτσες σκυλιών. Αύτα τά ζωα άλλωστε είνε οι άχωριστοι σύντροφοι των. Γι' αυτό οι θαυμαστάι τους πληρώνυν άμυθητα ποσά γιά την άγοράν ένδος σπανίου σκύλου, τὸν όπιον κατόπιν χαρίζουν στήν ώμορφη «Βεντέττα» που λατρεύουν μὲ τὴν ἐλπίδα στὶ μ' αὐτὸ τὸ δῶρο θὰ κατακτήσουν τὴν συμπάθειά της. Καὶ δὲν έχουν ἀδικο. “Ενας έξυπνος σκύλος είνε τὸ μοναδικὸ δῶρο που μπορεῖ νά κινήσῃ τὸ ένδιαφέρον μιᾶς «γόνσας». Αύτες ή πολυχαίδεμένες γυναικες έχουν μείνει κατά θάθος ἀθώα παιδιά καὶ διασκεδάζουν ὅπως κι' ἔκεινα μὲ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὰ παιγνίδια ένδος έξυπνου σκυλιού. Μή σᾶς φαίνετε παράξενο αὐτὸ που σᾶς ἀναφέρουμε. “Ολες ή «βεντέττες» ὅχι μόνον τοῦ Χόλλυγουντ ἀλλὰ καὶ τῆς Εύρωπης ἀγυπούν μὲ πάθος τὰ ζωα καὶ ίδια τὰ σκυλιά τὰ δόπια είνε οι άχωριστοι σύντροφοι των καὶ εἰ καλύτεροι φίλοι των. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ μάλιστα μιᾶς δόμηκε ή εὔκαιρια νά τὰ θαυμάσουμε καὶ στήν κινηματογράφο. Θυμάστε στὸ γοητευτικὸ φίλμ ή «Λίμνη τῶν Κυριῶν», τὸν υπέροχο δανέζικο σκύλο «Τίγρη» ὃ δόποιος ήταν άχωριστος σύντροφος τῆς Σιμόν-Σιμόν;

“Ε, αὐτὸ τὸ σκυλί καὶ στήν πραγματικότητα είνε ή μοναδικὴ λατρεία αὐτῆς τῆς χαριτωμένης «Βεντέττας».

Η Σιμόν-Σιμόν γιά τὸν έξυπνο καὶ θεόρατο «Τίγρη» τῆς αισθάνεται μίαν ἀνιστόρητη ἀγάπη. Θέλει διαρκῶς νά τὸν βλέπῃ ξαπλωμένο μπρὸς στὰ πόδια τῆς. “Οταν τελειώνῃ δὲ τὴν κοπιαστικὴ δουλειά τῶν «στούντιο» καὶ γυρίζει σ.σ. σπίτι τῆς γιά νά ξεκουρασθῇ εύχαριστείται νά «συζητάῃ» μ' αὐτὸν τὸν έξυπνο σκύλο καὶ νά τοι λένε δλα τὰ παράπονά της. Κι' ἔκεινος τὴν κυττάζη κατάματα μὲ τὸ πιστὸ κι' ἀφωσῶμένο θέλεμα του καὶ κάθε τόσο τῆς δίνει τὸ μπροστινό του πόδι σὰν νά τῆς λένε:

—Κουράγιο! Έγὼ είμαι έδω γιά νά σὲ προφυλάω ἀπὸ τοὺς κινδύνους που διατρέχεις.

Κι' ἀλήθεια, ὃ «Τίγρης» είνε ὃ ἥρως ένδος πλήθους συναρπαστικῶν ἐκεισοδίων στὸ Χόλλυγουντ. Ξέρετε, θέθαια ὅτι δταν ἥρθε αὐτὴ, ή χαριτωμένη «Βεντέττα» στή φιλμοπολι, δλοι παρεξήγησαν τὴν ἀθώότητα καὶ τὸ παιδικὸ φέρσιμό της καὶ θέλησαν νά τὴν ἔξευτελίσουν καὶ νά τὴν ταπεινώσουν. Αρχισαν λοιπὸν νά τῆς δημιουργοῦνται σάρα σωρὸ ιστορίες νά τῆς γράφουν ύθριστικὰ γράμματα καὶ νά τὴν μπλέκουν σὲ σκοτεινὲς καὶ ἐλεεινὲς ύποθέσεις.

Η Σιμόν-Σιμόν τράβηξε ἀληθινὰ μαρτύρια ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαγωγή τους. Κάθε βράδυ έχοντας ἀγκαλιά τὸν «Τίγρη» έχουν δάκρυα πικρὰ καὶ τοῦ παρεπονεῖτο γιά τὴν ἀδικία τῶν ἀνθρώπων. Κι' ἔκεινος ἔθγαζε λυπητερούς ἀναστεναγμούς σὰν νά τῆς ἔλεγε δτι καταλάθαινε τὸν πόνο της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ή Σιμόν-Σιμόν πάνω στήν ἀπελπισία τῆς σκέψης νά χρησιμοποιήσῃ τὸν «Τίγρη» γιά ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς ἔχθρούς της. Καὶ πράγματι, ἔθεσε σ' ἀφαρμογὴ τὸ σχέδιό της. “Ενα βράδυ λοιπὸν κάλεσε στὴ βίλλα της δλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κινηματογράφου κι' ὅλες τὶς «βεντέττες» τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ τὴ σκέψη δτι μέσα σ' αὐτοὺς ἔπρεπε νά βρίσκωνται καὶ ἔκεινοι που τὴν μισούσαν καὶ τῆς είχαν στείλει τὰ ύθριστικὰ

γράμματα. Πράγματι, ἔκεινη τὴ νύχτα εἰς τὴν βίλλα τῆς Σιμόν-Σιμόν είχαν συγκεντρωθῆ ὅλες ή πιὸ χαριτωμένες καὶ ή πιὸ ἐνδοξες «βεντέττες» καθὼς ἐπίσης καὶ δλοι οἱ πιὸ διάσημοι «γόητες» τῆς θδόνης. Η γοητευτικὴ Σιμόν τοὺς περιποιήθηκε δλους μὲ μεγάλη εύγενεια καὶ δὲν ἔδειξε καθόλου τὴν στενοχώρια καὶ τὴν πικρία που τῆς είχαν προκαλέσει ή διάφορες κακογλωσσιές. Μὰ κατὰ θάθος ήταν εύχαριστημένη, γιατὶ ἐπὶ τέλους θὰ δνε κάλυπτε τοὺς ἀνθρώπους που τὴν κατηγοροῦσαν.

Καὶ πράγματι, τὴν ὥρα που ἐνόμιζε ἔκεινη ως κατάλληλη, ἀπεσύρθη στὸ ίδιαίτερο διαμέρισμά της, πήρε δλες αὐτὲς τὶς ἐπιστολὲς καὶ μια-μία τὶς ἔδωσε στὸν «Τίγρη» νά τῆς μυρίσῃ. “Επειτα τοῦ φώναξε:

—Θέλω νά μου βρήξ τοὺς ἀνθρώπους που τὶς γράψανε.

‘Ο «Τίγρης» πού, ως γνωστόν, είνε ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ έξυπνα σκυλιά τοῦ κόσμου, δὲν ἄργησε νά καταλάθη τὶ τοῦ ζητοῦσες ή ώμορφη Σιμόν. Καὶ τὴν ἀκόλουθησε στὰ κατάφωτα σαλόνια τῆς.

Τότε συνέθη ἡ ἀκόλουθη πολὺ παράδοξη σκηνή. ‘Ο «Τίγρης» ἀφοῦ ἔκανε μερικὲς βόλτες στὸ σαλόνι, μυρίζοντας τοὺς διαφόρους καλεσμένους, τράβηξε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν ἔξωμο τουαλέττα τῆς τὴν Κάθριν Χέμπουρν. “Επειτα διασκεδάζοντας φαίνεται ἔξαιρετικὰ μ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἀρχισε νά γαυγίζῃ χαρούμενα καὶ νά σύρη τοὺς διαφόρους καλεσμένους τῆς Σιμόν-Σιμόν.

‘Η γοητευτικὴ «Βεντέττα», δμως, είχε γίνει κάτωχρη καὶ μόλις μποροῦσε νά συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα τῆς. Είχε ἀναγνωρίσει χάρις στὸν «Τίγρη», τοὺς ἔχθρούς της. Μὰ αὐτὸ τὴν είχε γεμίσει ἀπογοήτευσι. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νά φαντασθῇ δτι ή πιὸ ἐνδοξες, μὰ καὶ ή πιὸ χαριτωμένες «βεντέττες» είχαν καταδεχθῆ νά τὶς γράψουν αὐτὰ τὰ τόσο ύθριστικὰ γράμματα καὶ νά τὴν κάνουν νά μετανοήσῃ που είχεν ἔλθει στὸ Χόλλυγουντ.

Μὰ τὸ παράδειγμα τοῦ «Τίγρη» τῆς Σιμόν-Σιμόν δὲν είνε τὸ μόνου που ἔχει παρατηρηθῆ εἰς τὴν πόλιν τοῦ κινηματογράφου. ‘Ο περίφημος «Ρίν-Τίν-Τίν», δ «σκύλος-ἀστέρας», στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ... σταδίου του είχεν ἀναστατώσει τὸ Χόλλυγουντ μὲ τὰ διάφορα κατορθώματά του καὶ τὴν υποδειγματικὴν ἀφοσίωσιν που ἔδειχνε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ «στούντιο».

Χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς ἀφοσίωσέως του στοὺς φίλους του είνε τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο, τὸ δόποιο είχαν δημοσιεύσει δλα τὰ κινηματογρακὰ περιοδικὰ τοῦ Νέου Κόσμου.

‘Ο «Ρίν-Τίν-Τίν» ένα πρωί, ὅπως πάντα, ἔκανε τὸν τακτικὸ περίπατό του σὲ μιὰ λεωφόρο τοῦ Χόλλυγουντ, ἀκολουθῶντας τὸν σκηνοθέτη Βάν Ντάϊκ. ‘Ο διάσημος δμως σκηνοθέτης φημίζεται στὴ φιλμούπολι γιὰ τὴν ἀφηρημάτα του. ‘Εκείνη τὴ μέρα λοιπὸν βασανιζόταν ἀπὸ τὴ σκέψη τῶν σκηνῶν ἐνὸς νέου ἔργου, τὸ δόποιον ἐπρόκειτο νά γυρισθῇ στὰ «στούντιο» τῆς «Μετρό». Καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησε νά παρασυρθῇ ἀπὸ τὶς σκέψεις του καὶ νά εχάσῃ ποῦ βρίσκεται. “Αρχισε λοιπὸν νά σταματά στὴ μέση τοῦ δρόμου, νά μὴ προσέχῃ τ' αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερά καὶ νά ἐκθέτη σὲ μεγάλο κίνδυνο τὴ ζωή του. Μάταιας δ καϊμένυς δ «Ρίν-τίν-τίν» χοροποδίωνται προστά του, γαύγιζε καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Η Σιμόν-Σιμόν μὲ τὸν περίφημο σκύλο τῆς «Τίγρη»

ΤΟ "ΖΕΠΠΕΛΙΝ Ο. 3., ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 20)

ας πάλης καὶ μιὰ πιστολιά. "Ετρεξα τότε, άναψα τὸ φῶς καὶ εἶδα τὸν Ντράμοντ νὰ κρατάῃ γερά ἀπὸ τὰ χέρια τὴν παιδαγωγὸ τοῦ γυιοῦ του καὶ τῆς κόρης του!..."

"Η Γκρέτα Νόρντοκιλντ!... εκανα κατάπληκτος. Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ κατάσκοπος; Μὰ δὲν εἶνε Σουηδέζα;

"Οχι! μοῦ ἀπάντησε ἔκεινη μὲν υπερηφάνεια. Εἶμαι Γερμανίδα!..."

Ο κυθερήτης Ντράμοντ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀνυκάλυψη! "Ἐπρεπε νὰ ἔρῃ τὸν ἀσύρματο μὲ τὸν ὄποιο συνεννοεῖτο ἡ μυστηριώδης ἔκεινη γυναῖκα κι' ἔψαχνε παντοῦ, στὰ ντουλάπια, στὰ συρταριά, σιὰ ἔπιπλα. 'Ἐγω πέρασα τὶς χειροπέδες στὴν Γκρέτα Νόρντοκιλντ κι' ἔσπευσα νὰ τὸν βοηθήσω. Σὲ μιὰ κρύπτη τότε, πίσω ἀπὸ τὴν θερμάστρα, ὥρηκα τὸ μικρὸ μηχανῆμα τοῦ ἀσύρματου καὶ τὸν μυστικὸ κώδικα, γιὰ τὶς ουνθηματικὲς συνεννοήσεις. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἐπέρασα ἀμέσως στ' αὐτιά μου τ' ἀκουστικά.

—Καλοῦν ἀπὸ τὸ Βερολίνο! φώναξα τὸν Ντράμοντ.

Ο κυθερήτης τοῦ «Βίτζιλαντ» ἄρπαξε τὸν συνθηματικὸ κώδικα, τὸν ζεφύλλισε νευρικά, ὥρηκε μερικὲς ἀπαντήσεις καὶ μοῦ εἶπε:

—Απαντήστε: «Ε.Ε.Ε. 3.5.8.»

Πῆρα τὸ χειριστήριο τοῦ ἀσύρματου κι' ἔξεπεμψα τὴν ἀπάντησι.

—"Υπάρχουν στὸ Μπόστον πολεμικά;" μὲ ρώτησαν τότε ἀπὸ τὸ Βερολίνο.

—"Οχι!" ἀπάντησά.

—"Θαυμάσια! Τὸ «Ζέππελιν» φθάνει σὲ λίγο..."

Ο Ντράμοντ χλωμιάσε.

—"Ερχεται! φιθύρισε. Πρέπει νὰ τὸ προλάθουμε. 'Ἐγὼ θὰ γυρίσω γρήγορα στὸ «Βίτζιλαντ». Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν μοῖρα... Φροντίστε γιὰ τὴν Γερμανίδα!... Προσέξτε μήπως σᾶς ξεφύγη...

Μοῦ ἔσφιξε κατόπιν τὸ χέρι καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

"Υστερὸς ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ οὐρανὸς πάνω ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Μπόστον, ἐφλέγετο ἀπὸ τοὺς προβολεῖς τῶν ἀγγειοκόπων πολεμικῶν. Τὸ «Ζέππελιν Ο.3.» εἶχε πέσει στὴν μοιραία παγίδα. Τὰ πολεμικὰ ὄρχισιαν ἀμέσως ἐναντίον του ἀλλεπάλληλα πυρά. Τὸ κολοσσιαῖο ἀερόπλοιο ποὺ πήγαινε γιὰ νὰ θυμεράσῃ τὸ Λονδίνο, συγκονίσθηκε μιὰ στιγμὴ, ἔγειρε ἔπειτα μὲ τὴ μύτη πρὸς τὰ κάτω καὶ τυλίχτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τεράστιες φλόγες. Σὲ λίγης ὁ καρθουνιασμένος σκελετός του χάθηκε μέσα στὴ θάλασσα...

Τὸ Λονδίνο εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴν καταστροφή. "Οσο γιὰ τὴν τύχη τῆς μὶς Γκρέτας Νόρντοκιλντ, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἀλλο παρὰ μόνον ὅτι ἐτουφεκίσθηκε ύστερὸς ἀπὸ λίγες μέρες στὸ Νόττινγκαμ.

ΡΑΛΦ ΜΑΚ ΓΚΡΕΥ'

ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ;

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

Γολλίας καὶ κάθε «εύνυουμένης» τῶν Λουδοθίκων. 'Η κυρία νι' Αγκλεμὸν ἦταν τρομερὰ φιλούσσενη κι' ἔλεγε συχνὰ στὶς ἀλλιές γυναῖκες τῆς φυλακῆς πῶς ὃν ζούσε σὲ πὺ παληὰ ἐποχὴ θα κατώρθωνε νὰ παντρευτῇ εναν πρίγκηπα ἢ ἔνα θασιλέα, γιατὶ τὸ κεφάλι τῆς ἦταν τρομησιένο ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ φορέσῃ ἔνα στεμμα!...

Κατὰ γενικὸ κανόνα ὅμως ἡ γυναῖκες δὲν διαβάζουν τίποιε, οὔτε κἀντας ἐφημερίδες, στὴ φυλακή. Δείχνουν πάντα μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀπέχθεια γιὰ κάθε ἐντυπο. Κι' ἀντὶ νὰ διαβάζουν, προτιμοῦν νὰ φλυαροῦν μεταξὺ τοὺς.

Τὰ Βιολία δόμως χρησιμοποιοῦνται καμμιὰ φορὰ καὶ γιὰ μυστηριώδεις συνεννοήσεις. Στὶς φυλακές τῆς Σαντέ μοῦ διηγήθηκαν ὅτι ἔνας κατάδικος ἔγραφε μὲ συμπαθητικὸ μελάνι ἔνα σημείωμα στὸ περιθώριο τῆς σελίδος 100 κάθε Βιολίου ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ Βιολιοθήκη. "Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ζητοῦσε τὸ ίδιο Βιολίο ύστερὸς ἀπὸ λιγες μερες κι' ετοι μάδαινε τὶ τοῦ ἔγραφε δι φίλος του. Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς, ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ κατάδικοι ἔτοιμαζαν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν δραπέτευσί τους. 'Η ἐπιμονὴ ώστόσο τοῦ δευτέρου καταδίκου νὰ ζητάῃ ύστερὸς ἀπὸ λίγες μέρες τὸ Βιολίο ποὺ εἶχε πάρει δι πρῶτος, ἐκίνησε τὶς ὑποψίες τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν. Οἱ φυλακες τότε παρηκυλούμεναν κρυφὰ τὸν δεύτερο καταδίκο καὶ δὲν ἀργησαν ν' ἀνυκαλύψουν τὶς ἀπόκρυφες αὐτές συνεννοήσεις, μὲ τὶς ὄποιες κατέστρωναν ἔνα ἔξυπνο σχέδιο ἀποδράσεως οἱ δυ... φιλαναγγῶσται.

Τέλος, οἱ ἔφησοι καὶ τὰ παιδιά δὲν διαβάζουν τίποτε στὴ φυλακή. Οὔτε καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ υποχρεωτικὰ μαθήματά τους. Μὰ μήπως τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν τὴ μελέτη κι' δτων βρίσκωνται ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή ;

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

ρα, μήπως τυχὸν ἀνακαλύψουν τὰ ἵχνη τοῦ πυργοδεσπότου τοῦ Μάινενμπεργκ. Μὰ δὲ γηραιός κόμης εἶχε ἔξαφανισθῆ. 'Ο Φράντς Μόρμπαχ ἐφθασε τότε ἀπὸ τὴν Κολωνία καὶ ξαναπήρε τὴ θέση του στὸν πύργο καὶ στὴν καρδιὰ τῆς ὡμορφῆς "Ιλντας..."

"Υστερὸς ὅμως ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, τὸ πτῶμα τοῦ κόμητος φὸν Κράφ βρέθηκε μέσα στὴν παγωμένη λίμνη τοῦ δάσους. Δυὸς χωρικοὶ, ποὺ εἶχαν σπάσει τὸν πάγο, εἶδαν κατάπληκτοι νὰ παρουσιάζεται στὴν ἐπιφάνεια ὁ νεκρὸς τοῦ πυργοδεσπότου. 'Ο γηραιός κόμης εἶχε δολοφονηθῆ μὲ δυσδιαφορεῖς στὸ μέτωπο!..."

Τὸ πτῶμα μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸν πύργο. Σὲ λίγο κατέφθασε κι' διευθυντής τῆς 'Αστυνομίας τῆς Κολωνίας, μαζὺ μὲ τὸν ιατροδικαστὴ Κρόγιερ. Καὶ οἱ δυού τους τότε ἔσκυψαν πάνω στὸ πτῶμα γιὰ νὰ κάνουν τὴν αὐτοψία. "Αξαφνα ὅμως ἀνασηκώθηκαν κατάπληκτοι. Τὸ δεξιὸ μάτι τοῦ νεκροῦ, φρικωδῶς γουρλώμενο, παρουσιάζει ἔνα παράξενο φαινόμενο:

"Η κόφη τοῦ ματιοῦ εἶχε ἀποτιτώσει, «ὅτας μὰ φωτογραφία», τὴν εἰκόναν ἐνός ἀνθρώπου ποὺ πυροβολοῦσε μ' ἔνα πιστόλι!..."

'Ο ιατροδικαστὴς Κρόγιερ, μ' ἔνα δυνατὸ φακό, κατώρθωσε νὰ ἔξετάσῃ, σὲ μεγέθυνσι, αὐτὴ τὴ μικροσκοπικὴ εἰκόνα καὶ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ὁ ἀνθρωπός μὲ τὸ πιστόλι ἦταν ὁ ἀρχιεξαρχὸς Φράντς Μόρμπαχ.

—"Α! δὲ κακούργος! φώναξε ἡ "Ιλντα κατάχλωμη, μολις τὸ ἄκρωσε αὐτό.

Καὶ δείχνουντος μὲ τὸ δάχτυλο, τὸ κατήγορο μάτι τοῦ τραγικοῦ πατέρα της, φώναξε στὸν ἔραστή της:

—"Εμπρός! Ζειμολόγηπε τὸ ἔγκλημά σου! Εσὺ σκότωσες τὸν πατέρα μου!..."

Τὸ μάτι του Ἰαπτούσης τὴν πατερικὴν ποὺ τὸν πυροβολοῦσες ή...

'Ο Φράντς Μόρμπαχ, περὶ τρομος, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει πράγματι τὸν κόμητα φὸν Κράφ κι' ἔπειτα εἶχε ρίξει τὸ πτῶμα του μέσα στὴ λίμνη τοῦ δασούς...

'Ο δολεφόνος καταδικόσθηκε σὲ θάνατο κι' ἀποκεφαλίσθηκε μὲ τὸν πέλεκ., ύστερὸς ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

"Οσο γιὰ τὸ δόκτορι Κρόγιερ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἔκεινη ἀσχληνήκε ίδιαιτέρως μὲ τὶς «φωτογραφικὲς ίδιότητες» τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ κι' ἔκανε ἀργότερα ἔκεινη τὴν πολύκροτη ἔκθεσή του στὴν Ιατρικὴ Ακαδημία τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ τὴν ὄποια ἐπῆρε τὰ στοιχεῖα τῆς ιστορίας του δ' Ιούλιος Κλαρετί.

Κι' ἔτοι, ἀποδείχθηκε ἀκόμη μιὰ φορά, πῶς ἡ ωμὴ πραγματικότης ξεπερνάει πολὺ συχνά καὶ τὴν πιὸ «ἀχαλίνωτη» φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων.

ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΒΕΝΤΕΤΤΩΝ,"

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 11)

προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὶς σκέψεις του.

'Ο Βάν-Μτάϋκ δὲν ἀντιλαμβάνετο τίποτε. Ξαφνικά ἔνα αὐτοκίνητο φάνηκε στὴν λεωφόρο νὰ τρέχῃ μὲ λιγγιώδη ταχύτητα. Καὶ ἀσφαλώς θὰ ἔκανε χιλια κομμάτια τὸν διάσημο σκηνοθέτη ὁν δ «Ρίν-Τιν-Τίν» δὲν καταλάσκινε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε δι... φίλος του καὶ δὲν ὠρμοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ γερή δαγκωματική. Αὐτὴ φυσικὰ τὸν κατέβασε ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὸν ἔκανε νὰ ιδῇ τ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνατριχιαστικὸ θάνατο ποὺ τὸν περίμενε.

'Επίσης καὶ ὁ «Φλώς» τὸ ἀγαπημένο σκυλί της «μὶς Μπάρετ», τοῦ ὄπυιου τὸ παίξιμο θυμυμάσσει καὶ στὴν διθόνην, εἶνε δὲρως ἔνα σωρὸ ἐπεισοδίων καὶ εἶνε πασίγνωστος στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὰ κατορθώματά του. 'Η Νόρμα Σήρερ γι' αὐτὸ τὸ σκυλί ἔχει μιὰ παθολογικὴ ἀγάπη, δὲ ποιά εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ. Τίποτε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν συγκινήσῃ, δόσον αὐτὸς ὁ έξυπνος «Φλώς», δὲ ποιός της εἶνε τυφλὰ ἀφωσιωμένος. Εἶνε δούλματοφύλακάς της καὶ ἔκεινος ποὺ κυνονίζει τὶς συμπάθειες καὶ τὶς ἀντιπάθειες τῆς μεγάλης «Θεντέττας».

Αὐτὸς λοιπόν δ «Φλώς» μιὰ μέρα